

tænke mig, at jeg kunde gaae ind derpaa. Men jeg troer, at man med Hensyn til Skjønheden som i andre Sager maa handle med Forstand, det gjælder at anvende Midlerne paa den bedst mulige Maade, og jeg troer ikke, at det virkelige Skjønhedshensyn har Noget at gjøre med, om Grib Skov just har det Omfang, som den har i dette Dieblif. Det var ikke løse Tal, jeg nævnte, da jeg talte om Muligheden af at forvandle den lidet forrentede Skovcapital, vi have, til Mere og til rentabel Skov i Jylland; jeg nævnte det omtalte Skrift, men jeg byggede ikke derpaa, men paa, hvad der er mig bekjendt fra firkre, tildeels officielle Kilder, naar jeg meente, at man paa de jydskke Heder kan, med Rentetab og Alt beregnet, for under 40 Rd. tilveiebringe en Tønde Land god Skov, det, jeg dog ikke anbefalede, og i Vestjylland, paa Alitterne, det, jeg hellere vilde gaae ind paa, for Alt i Alt 100 Rd. Jeg kan i saa Henseende henvisse til det Medlem i det andet Thing, som har hele denne Sag under sin Ledelse, af hvem det ærede Medlem fra Thinget vil kunne faae bekræftet, at det Tal, jeg har nævnt, er fuldkommen rigtigt og paalideligt. Man har her idelig vendt tilbage til at tale om, hvorledes man har haaret sig ad i England, da man der indførte Indkomstskatten. Det er rigtigt, at det var en finantsiel Nødvendighed, der bragte Sir Robert Peel til at komme frem med Indkomstskatteloven, men han traadte frem med Indkomstskatten i den ene Haand, i den anden Haand havde han Toldreformen, og det var ved at gennemføre disse Foranstaltninger, at han fra en ussel Finantsstilstand og fra fortrykte Næringsforhold førte det engelske Folk frem til Rigdom og Kraft for Staten som for Samfundet.

C. B. Nimeslad: Jeg maa dog gjøre den Bemærkning, at „Næringerne“ ikke vare saa fortrykte i England, da Robert Peel kom frem med sin Indkomstskattelov, men at Belstanden havde reist sig betydeligt, fra hvad den havde været strax efter de napoleonske Krige. — Hvad Tolden angaaer, skal jeg indskrænke mig til en kort Bemærkning. Vi

ville jo senere faae Leilighed nok til at drøfte dette Spørgsmaal, og da kunne de forskjellige Anstuelser ligesaa Dufferne om høie Toldsatser til Dufferne om en Ophøvelse af al Told komme frem. Jeg skal her kun tillade mig at nævne, at dersom nogeninde dette Thing og Regjeringen skulde komme til at paalægge høi Told paa Eurusgjenstande, vilde jeg dog ønske, at man ikke vilde følge den Retning, som det ærede Medlem for Thinget Amts 2den Valgkreds (Sagd) har anvist, nemlig at belægge Thee med høi Told. — Jeg troer virkelig, at dersom den høitærede Finantsminister, da han forelagde Finantslovsforlaget, havde talt paa samme Maade, som han har talt idag, havde det Indtryk, som hans Tale vilde have gjort, været et ganske andet, thi om der ikke kan paavises nogen bestemt Modsetning, hvad Tal angaaer, imellem den Beregning, han anstillede idag, og som endte med en Fremgang af 2 Millioner, og det Foredrag, han holdt ved Forelæggelsen, og som accentuerede en Underbalance af 5 Millioner, mener jeg dog, at der i Tønen, der gik igjennem dette Foredrag, hvori der blev yttret, at der viste sig en beslagelig Tendents hos Indtægterne til at gaae ned og hos Udgifterne til at stige, var en saa stor Forskjel fra den, der gik igjennem Ministerens Foredrag idag, at dersom der er kommet nogen Misstemning og nogen forskjellig Opfattelse frem, kan man vel sige, at den høitærede Finantsministers Foredrag ved Lovforlagets Forelæggelse ikke har været uden Skyld derv. — Naar den høitærede Finantsminister siger til os: Maa jeg bede om Indkomstskatten, saa komme Reformerne bagefter, maa jeg derved gjøre den samme Bemærkning som min ærede Ven heroverfor (Frederiksen), nemlig, at, naar vi tage Skatten, have vi den, men Reformerne kunne vi derfor ikke være firkre paa. Reformerne og Indkomstskatten maae gaae Haand i Haand; Finantsministeren maa, som den ærede Rigsdagsmand sagde om Robert Peel, komme med Indkomstskatten i den ene Haand og Reformerne i den anden, og han maa da sige: Dette kunne I faae, men I maae tage begge Dele paa eengang.